

The Wind Did Never Cease to Blow

By Elder Aroldo B. Cavalcante
Of the Seventy

A szél sohasem szűnt meg fújni

Aroldo B. Cavalcante elder
a Hetvenektől

October 2024 general conference

We can help others progress in their journey to receive God's blessings.

In 2015, in the state of Pernambuco, Brazil, 62 members of the J. Reuben Clark Law Society cooperated with the state Prosecutor's Office in investigating the legal challenges of residents in four different nursing homes. For five hours one Saturday, these attorneys interviewed over 200 residents one by one, each of whom had been functionally forgotten by society.

During their interviews, they discovered several crimes that had been committed against the elderly residents, such as abandonment, mistreatment, and misappropriation of funds. A key pillar of this law society is to care for the poor and in need. Just two months later, the prosecutor successfully filed charges against the responsible parties.

Their assistance is a perfect example of King Benjamin's teaching "that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God."

One resident I personally interviewed during the pro bono project was a kindhearted 93-year-old woman named Lúcia. Grateful for our service, she jokingly exclaimed, "Marry me!"

Surprised, I responded: "Look over there at that beautiful young woman! She is my wife and the state prosecutor."

She quickly fired back: "So what? She is young, pretty, and can easily get married again. All I have is you!"

The wonderful residents did not have all their problems solved that day. They undoubtedly continued to experience hardship from time to time

Nem kell megvárunk, hogy eljussunk a célig, ahhoz, hogy elnyerjük Isten áldásait.

Brazília Pernambuco államában 2015-ben a J. Reuben Clark Jogi Társaság 62 tagja az állami Ügyészi Hivatallal együttműködve kivizsgálta négy gondozóotthon lakóinak a jogi kihívásait. Ezek az ügyvédek egy szombati napon öt órán át kérdeztek kiegészítve több mint 200 lakót – akik mindegyikéről gyakorlatilag megfeledezett a társadalom.

Ezen interjúk során több bűncselekményre is – például elhanyagolásra, méltánytalan bánásmódra és pénzalapok hűtlen kezelésére – fényt derült, amelyet az idős lakók ellen követtek el. E jogi társaság egyik főpillére a szegényekről és a szűkséget szenvedőkről való gondoskodás. Mindössze két hónappal később az ügyész sikeresen vádat emelt a felelős személyek ellen.

Az ő segítségnyújtásuk tökéletes példája Benjamin király tanításának, mely szerint „amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok”.

Az egyik lakó, akivel személyesen készítettem interjút a pro bono ügy során, egy Lúcia nevű, kedves, 93 éves hölgy volt. A szolgálatunk iránti hálával eltelve viccesen így kiáltott: „Vegyen el feleségül!”

Meglepetten így feleltem: „Nézze ott azt a gyönyörű, fiatal nőt! Ő a feleségem, az államügyész.”

Habozás nélkül visszavágott: „És? Az a hölgy fiatal, csinos és könnyen újra tud házasodni. Nekem csak maga van!”

Ezeknek a csodálatos lakóknak nem oldódott meg mindengondja azon a napon. Kétségtelenül továbbra is tapasztaltak nehézségeket időről

like the Jaredites in their boats on the challenging journey to the promised land, “buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them.”

But that Saturday, the nursing home residents knew that regardless of their earthly anonymity, they were known personally by a loving Heavenly Father, One who responds to even the simplest of prayers.

The Master of masters caused “a furious wind” to blow the Jaredites toward promised blessings. Similarly, we can decide to serve as a humble gust of wind in the Lord’s hands. Just as “the wind did never cease to blow” the Jaredites toward the promised land, we can help others progress in their journey to receive God’s blessings.

Several years ago, when Chris, my dear wife, and I were interviewed for my calling as bishop, our stake president asked me to prayerfully consider names to recommend as counselors. After hearing the names I recommended, he said I should know a few things about one of the brethren.

First, this brother could not read. Second, he didn’t have a car he could use to visit members. Third, he always—always—used sunglasses at church. Despite the president’s honest concerns, I felt strongly that I should still recommend him as my counselor, and the stake president supported me.

The Sunday my counselors and I were sustained in sacrament meeting, the surprise on the members’ faces was evident. This dear brother slowly made his way up to the stand, where the overhead lights reflected brightly across his sunglasses.

As he sat by my side, I asked him, “Brother, do you have problems with your vision?”

“No,” he said.

“Then why do you use sunglasses at church?” I asked. “My friend, the members need to see your eyes, and you must be able to see them better too.”

In that moment, he took off his sunglasses and never used them at church again.

This beloved brother served at my side until my release as bishop. Today, he continues to serve faithfully in the Church and is an example of dedication and commitment to the Lord Jesus Christ. And yet, years ago, he was an unknown

időre, ahogy a járediták is tették a bárkájukban, a megígért földre vezető, emberpróbáló utazásuk során, ahol „eltemette őket a tenger mélye, a rájuk törő hullámhegyek miatt”.

De azon a szombaton a gondozóotthon lakói tudták, hogy bár a világ számára névtelenek, személyesen ismeri őket egy szerető Mennyei Atya, aki még a legegyszerűbb imákra is választ ad.

A mesterek Mestere „dühöngő szele[t]” küldött, hogy a járeditákat a megígért áldások felé fújja. Hasonlóképpen mi is eldönthetjük, hogy alázatos széllelkésként szolgálunk az Úr kezében. Ahogy „a szél sohasem szűnt meg a megígért föld irányába fújni” a járeditákat, úgy mi is segíthetünk másoknak előrehaladni az utazásukon, amely Isten áldásainak az eléréséhez vezet.

Sok évvel ezelőtt, amikor drága feleségemmel, Chrisszel és velem interjút tartottak a püspöki elhívásomhoz, a cövekelnökünk megkért, imádságosan gondoljam át, kiket javasolnék tanácsosaimnak. Amikor hallotta azok nevét, akiket ajánlottam, elmondta, hogy tudnom kell néhány dolgot az egyik fivéről.

Először is: a fivér nem tud olvasni. Másodszor: nincs autója, így nem tudja látogatni az egyháztagokat. Harmadszor pedig: a férfi mindig –mindig– napszemüveget visel az istentiszteleten. Az elnök őszinte aggályai ellenére is erősen éreztem, hogy ezt a férfit kell javasolnom tanácsosomnak, és a cövekelnök támogatott ebben.

Azon a vasárnapon, amikor a tanácsosaim és jómagam támogatásra kerültünk az úrvacsorai gyűlésen, egyértelműen leolvasható volt a meglepettség az egyháztagok arcáról. Ez a drága fivér lassan felsétált az emelvényre, ahol a fejünk fölött lévő lámpák erősen tükröződtek a napszemüvegén.

Amint leült mellém, megkérdeztem: „Fivérem, gond van a látásoddal?”

„Nincs” – felelte.

„Akkor miért viselsz napszemüveget az istentiszteleten? – kérdeztem. – Barátom, az egyháztagoknak tudniuk kell a szemedbe nézni, és neked is jobban kell látnod őket.”

Abban a pillanatban levette a napszemüvegét, és soha többé nem viselte istentiszteleten.

Ez a szeretett fivér végig mellettem szolgált, amíg fel nem mentettek püspökként. Ma is hithűen szolgál az egyházban, és az Úr Jézus Krisztus iránti odaadás és elkötelezettség példája. Ám évekkor ezelőtt egy ismeretlen, napszemüveget

sunglass-wearer sitting essentially forgotten in the pews of the chapel. I often wonder, “How many faithful brothers and sisters sit forgotten among us today?”

Whether we are well-known or forgotten, trials will inevitably come to each one of us. As we turn to the Savior, He can “consecrate [our] afflictions for [our] gain” and help us respond to our trials in a way that facilitates our spiritual progression. Whether for nursing home residents, a misjudged Church member, or anyone else, we can be “the wind [that] did never cease to blow,” bringing hope and guiding others to the covenant path.

Our beloved prophet, President Russell M. Nelson, made an exciting and inspiring invitation to the youth: “I reaffirm strongly that the Lord has asked every worthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ... For you young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

Every day, thousands of young men and women answer the Lord’s prophetic call by serving as missionaries. You are brilliant, and as President Nelson has said, you can “have more impact on the world than any previous generation!” Of course, that does not mean you will be the best version of yourself the moment you step foot in the missionary training center.

Instead, you might feel like Nephi, “led by the Spirit, not knowing beforehand the things which [you] should do. Nevertheless [you] went forth.”

Perhaps you feel insecure like Jeremiah did and want to say, “I cannot speak: for I am a child.”

You might even see your personal shortcomings and want to cry out like Moses did: “O my Lord, I am not eloquent ... : but I am slow of speech, and of a slow tongue.”

If any of you beloved and mighty young men and women is having a thought like this right now, remember that the Lord has answered, “Say not, I am a child: for thou shalt go to all that I shall send thee.” And He promises, “Therefore go, and I will be with thy mouth, and teach thee what thou shalt say.”

viselő, a kápolna padsoraiban gyakorlatilag elfeledetten ülő férfi volt. Gyakran gondolkodom el azon, vajon hány hithű fivér és nővér ül köreinkben elfelejtve ma.

Akár jól ismernek, akár elfelejtenek minket, mindegyikünket elkerülhetetlenül fognak érni próbatételek. Amint a Szabadítóhoz fordulunk, „ő jav[unk]ra fogja szentelni megpróbáltatásai[nk]at”, és segít olyan módon válaszolnunk a próbatételeinkre, amelyek teret adnak a lelki előrehaladásunknak. Legyen szó gondozóotthonban élőkről, tévesen megítélt egyháztagokról vagy bárki másról, mi lehetünk számukra a szél, amely sohasem szűnik meg fújni, reményt hozva és a szövetség ösvénye felé terelgetve másokat.

Szeretett prófétánk, Russell M. Nelson elnök izgalmas és lelkesítő felhívást intézett az egyház fiataljaihoz: „Ma határozottan megerősítem, hogy az Úrmindenarra érdemes és alkalmas fiatal férfit felkér a misszióra való felkészülésre, és az abban való szolgálatra. Az utolsó napi szent fiatal férfiak számára a misszionáriusi szolgálat papsági felelősség. [...] Ami titeket, fiatal és alkalmas nővéreket illet, a misszió számotokra is erőteljes, ámde választható lehetőség.”

Nap mint nap fiatal férfiak és nők ezrei válaszolnak az Úr prófétái elhívására azáltal, hogy misszionáriusként szolgálnak. Ragyogóak vagytok, és ahogy Nelson elnök fogalmazott, „nagyobb hatással le[het]tek a világra, mint bármely korábbi nemzedék!”. Ez persze nem jelenti azt, hogy ön magatok legjobb változatalesztek abban a pillanatban, hogy beléptek a misszionáriusképző központba.

Inkább úgy érezhetitek magatokat, mint Nefi: „a Lélek veze[t], nem tudván előre a dolgokat, amelyeket tenne[tek] kell. Mindazonáltal mentek[ek] előre”.

Lehet, hogy Jeremiához hasonlóan bizonytalannak érzitek magatokat, és azt mondanátok: „nem tudok beszélni; hiszen ifjú vagyok én”.

Talán látjátok az egyéni hiányosságaitokat, és Mózeshez hasonlóan így kiáltanátok fel: „Uram, nem vagyok én ékesenszóló...; mert nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok”.

Ha most közületek, szeretett és erős fiatal férfiak és fiatal nők, bárkinek is ilyen gondolatai vannak, emlékezzetek, az Úr azt válaszolta, „ne mondd ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mind azokhoz, a kikhez küldelek téged”. Majd ezt ígerte: „Most hát eredj és én lések a te száddal, és megtanítlak téged arra, a mit beszélned kell”.

Your transformation from your natural to spiritual self will occur “line upon line, precept upon precept” as you earnestly strive to serve Jesus Christ in the mission field through daily repentance, faith, exact obedience, and hard work to “find constantly, teach repentance, and baptize converts.”

Though you wear a name tag, sometimes you may feel unrecognized or forgotten. However, you must know that you have a perfect Heavenly Father, who knows you personally, and a Savior, who loves you. You will have mission leaders who, despite their imperfections, will serve you as “the wind [that] did never cease to blow” in guiding you along your journey of personal conversion.

In the “land that floweth with milk and honey” you will serve in on your mission, you will be spiritually reborn and become a lifelong disciple of Jesus Christ as you draw near to Him. You can come to know that you are never forgotten.

Though some may wait “a long time” for relief, for they “have no man” that can yet help, the Lord Jesus Christ has taught us that no one is ever forgotten by Him. On the contrary, He was a perfect example of seeking out the one in every moment of His mortal ministry.

Each of us—and those around us—faces our own storms of opposition and waves of trials that submerge us daily. But “the wind [will not] cease to blow towards the promised land ... ; and thus [we shall be] driven forth before the wind.”

Each of us can be a part of this wind—the same wind that blessed the Jaredites in their journey and the same wind that, with our help, will bless the unrecognized and forgotten to reach their own promised lands.

I testify that Jesus Christ is our Advocate with the Father. He is a living God and acts as a strong wind that will always guide us along the covenant path. In the name of Jesus Christ, amen.

A természetes énetek lelkivé való átalakulása, „sort sorra, előírást előírásra” fog bekövetkezni, amint őszintén törekedtek Jézus Krisztust szolgálni a misszió mezéjén napi bűnbánat, hit, pontos engedelmesség és kemény munka által, hogy „folyamatosan [embereket] találjátok, bűnbánatot hirdesetek és megtérteket kereszteljétek meg”.

Bár névtáblát viseltek, időnként úgy érezhetitek, nem vesznek észre vagy elfeledkeznek rólatok. Azonban tudnotok kell, hogy van egy tökéletes Mennyei Atyátok, aki személyesen ismer, és egy Szabadítótok, aki szeret titeket. Lesznek missziós vezetőitek, akik a tökéletlenségeik ellenére is úgy szolgálnak majd benneteket, mint a szél, amely sohasem szűnik meg fújni, hogy a személyes megtérésetek utazása során terelgesse-nek titeket.

A „tejjel és mézzel folyó föld[ön]”, ahol a missziótok során szolgáltok majd, lelkileg újjá fogtok születni, és egy életre Jézus Krisztus tanítványává váltok, amint közelebb húzódtok Őhöz. Rá fogtok ébredni, hogy soha nem vagytok elfelejtve.

Bár néhányan „sok időt” várnak az enyhülésre, mert „nincs ember”, aki segíteni tudna, az Úr Jézus Krisztus azt tanította nekünk, hogy Ő senkiről sem feledkezik el. Épp ellenkezőleg: Ő tökéletes példa volt arra, hogy halandó szolgálattétele minden pillanatában felkutassa azt az egyet.

Mindegyikünk, valamint a körülöttünk élők isszembeneznek majd az ellenállás saját viharával és a próbatételek hullámaival, amelyek naponta maguk alá temetnek minket. De „a szél sohasem szűn[ik] meg a megígért föld irányába fújni; és így [hajt minket] előre a szél”.

Mindegyikünk benne lehet ebben a szélben – ugyanabban a szélben, amely megáldotta a járeditákat az utazásuk során, és amely szél a segítségünkkel megáldhatja a fel nem ismerteket és az elfeledetteket, hogy elérhessenek a saját megígért földjükre.

Tanúsítom, hogy Jézus Krisztus a Szószólónk az Atyánál. Ő az élő Isten, és erős szélként szolgálva mindig előre felé terel majd minket a szövetség ösvényén. Jézus Krisztus nevében, amen.